

PRÓZA: 23

Egy ember lép az utra, vállain városok ülnek
 Ujjai hegyén a gyomra imádkozik
 Kenyerek!
 Gyümölcsök!
 Gyertek felém!
 Az én számban tulipánok nőnek
 Gyomromban bárányok légelnek
 Valaki egy ablakban rózsajajjal öntözi a kezét
 Egy asszony!
 És a melle helyén két alma hintázik
 Hozzá!
 De lábai egérfogók a pince ablakában
 Házak előtt sonkák sétálnak
 A város fölött egy nagy kenyér szagosodik
 Futni!
 Egy disznófej ránevet és a rendőr torkába ugrik
 Jaj asszonyok gyümölcsök és levágott állatok
 Miért futtok el előlem? !
 Miért? ? !
 A cukrosbolt énekelni kezd
 És jaj a szive alatt a gyomra
 Táncol! Táncol!
 Főnt szétnyilik a kenyér és a belseje ránevet
 A gázlámpa elé térdel és ujjait lassan a szájába aprítja.

PRÓZA: 24

Valahonnan elindultak a vakok
 Harangok vezetik őket
 Asszonyok a gyertyákhól sipokat faragnak eléjük
 Hangjukra a fák kilépnek az erdőkből
 És az anyák fiukat szülnék
 De ki segít rajtuk
 Ők még nem látták a csillagokat folyókat és az asszonyok
 élet.
 Elölük elbujik a nap és a színek az égre futnak
 Állatok!
 Ti a fenyőfákkal játsztok bujócskát
 Párotok puha ágyon vár a patak mellett
 De előttünk csak a sötétség
 A szüzlányok és az orgonák hangja is fekete
 Fejünk fölött banánfák felé röpködnek a madarak
 Hiába kiáltunk feléjük!
 Itt hagynak a fekete városok alatt az órákat számolni
 Jaj!
 Kövek álljatok föl az utakon és verjétek szét a fejünket
 Mert mi hordjuk szánkban a betegek álmait
 Nálunk van a kalitkák kulcsa
 És a fák hangját a fülünkbe zártuk
 Gyerekek!
 Ha ti a hegyek mögül elhozzátok a szemeinket
 Akkor a házakat föleresztjük sárkánynak
 Asszonyok!
 A kanalakból orgonasipok lesznek
 Gangok a tenger fölé röpködnek veletek
 Valaki megfogta a vakok kezét
 És ők énekelve elindultak a hegyek mögé.

Ujvári Erzsí

POLGÁRI KERESZTMETSZET

Ember csirázik a megzúdult időben
 az óceánok sója folszivódik hozzá.

Zuhatagokból és napfényből szivattyuz erőt
 szivverésének mindegy, hogy mit prédikálnak, vul-
 kánok robbanását, örök békességet, vagy a trá-
 gya jószágát.

Egy megtántorgó percben összeroskad a hintalevél,
 cukros vízbe fojtják a fölburjánzó döbbenetet
 este mégis gyászdobok telepednek a pulzusába.

Szorzóablak és katekizmusok bőrtönné épülnek
 a szélkakasoktól megtudja, hogy be van oltva kulturá-
 val, itt az idő kioperálni lendületeit és méreg-
 fogait
 hamu alá lehet temetni az őserdők énekét.

Mire harmadszor kiöblíti magából hipermangánnal a
 bordélyszalont, le kell nyelni a kaszárnya fegyvel-
 met
 részvényekkel körített liliumhus a felesége.

Neki nem kellene proféták és költők
 villámhárítót tenyészt a szive helyén.

Konjunkturák tapasztalt hiénáját tömjénezik benne
 mész virágozik ki az ereiben.

Jó emberek! rászakad a vigasztalan firmamentum
 megkéült nyelvét ellepik diadalmas pöndrök
 miközben Isten ágyékán kiköt egy vonagló körmenet
 s az összeesküvők, a sürgönydrótok és a diplo-
 maták behálózzák a világot.

VERS SZERELMI DEKORÁCIÓVAL

A kedvem elültetem benned
 nevetésedet nyujtod elébem a tenyereden, hogy fel-
 hörpintsük a ránkgyujtott pillanatot
 ezen az estén csak az ösztönünk virraszt.

Mindenki szemét közé hajtja szomorúságát
 a szavakban lámpiónok és csöngetyűk viritanak
 a borbélymester lánya teliholdat gurít a fasonon
 a diák virágot tűz a köldökére.

Ószbekonyult liget vándorol be az ablakon
 reggel átvitorlázunk egy kiherélt ló bánatán, amikor
 embriókat ravataloztak föl bábaasszonyok cég
 tábláján
 most megizleljük a mindenség gyökerét.

Madarak és méteórok születnek a hónod alatt
 az egyszerű logikája szétporlad bennünk.

Vihar kerekedik az Északi tenger partján
 végighempereg a trópusok fűszereiben
 viruló ivlámpák alatt gyökeret ver a lépésünkben.

Cselédek lugköoldatos énekében megered a vér
 tavasz rügyezik a testünk nyomán.

Reiter Róbert